

Czy pycha uniemożliwia wzrost duchowy?

5 lipca 2019

Człowiek, pragnący zgromadzić energię życiową, która z kolei potrzebna jest do pokonywania przeszkód życiowych, realizacji swoich potrzeb i pracy nad sobą, powinien pozbyć się pychy.

Ale aby pozbyć się pychy, trzeba najpierw ją rozpoznać. Rozpatrzmy najbardziej charakterystyczne oznaki pychy:

1. Pycha przejawia się przede wszystkim w poczuciu własnej nieomyślności oraz słuszności i niesłuszność otoczenia.

Tacy ludzie czują, że zawsze mają rację, mają tendencję do krytykowania, dyskutowania, plotkowania i obwiniania.

2. Kolejnym przejawem pychy jest użalanie się nad sobą.

Poczucie własnej wartości jest ukrytym użalaniem się nad sobą, człowiek czuje się nieszczęśliwy, odczuwa strach i lęk przed całym światem, i aby się przed nim chroni wystawia na pokaz swoją wagę, ważność, bogactwo. Taki człowiek skoncentrowany jest tylko na sobie, zaczyna odgrywać rolę tyrana lub ofiary, z jego życia odchodzą skupienie, trzeźwość i równowaga.

3. Patrzenie na innych z góry, protekcjonalność.

Człowiek stawia się wyżej od innych, a więc, wszystkich ludzi stawia niżej od siebie.

4. Protekcjonalny stosunek do kogoś.

Ta manifestacja pychy stoi obok protekcjonalności. Zazwyczaj ludzie, którzy pomagają komuś, wymagają wdzięczności i szacunku. Od takich ludzi można usłyszeć: „Powinieneś być wdzięczny za to co dla ciebie zrobiłem!”

5. Poniżanie innych i siebie.

Są ludzie, którzy uważają się za przegranych, nie zdolnych do niczego, są mali duchem, a jeśli widzą kogoś wyżej niż oni sami, są gotowi czołgać się przed nim na kolanach. Jeśli jednocześnie zauważą ludzi poniżej swojego stanu, zmuszają ich do zachowywania się w podobny sposób.

6. Przejawem poczucia własnej wyższości jest opinia, że „beze mnie świat nie może istnieć”.

Tacy ludzie myślą, że wszystko zależy tylko od nich, wszystko spoczywa na nich: pokój, praca, rodzina. Tutaj jest cienka granica między poczuciem odpowiedzialności a poczuciem własnej wagi.

7. Zbyt poważny stosunek do siebie.

U człowieka powstaje poczucie, że jest bardzo ważną personą. I to poczucie daje mu powód do irytacji. Kiedy coś w życiu nie wychodzi tak, jakby tego chciał wstaje i odchodzi. Tę sytuację można często zaobserwować w rodzinach podczas rozvodu. Każdy z małżonków uważa, że w ten sposób wykazuje siłę swojego charakteru, ale to nie prawda. W ten sposób odwrotnie, wykazują oni swoją słabość.

8. Nadmierna waga z kolei rodzi inny problem – człowiek zaczyna koncentrować się na tym, co inni myślą i mówią o nim. Jest skupiony na swoich problemach i stale o nich mówi, przejawia narcyzm i samouwielbienie.

9. Przechwałki.

Uczucie wyższości nad innymi. Człowiek zaczyna wystawiać swoje zalety. A robi to dlatego ponieważ ma kompleks niższości, i po prostu chce zdobyć aprobatę otoczenia, odczuć swoją ważność.

10. Odmowa pomocy.

Dumny człowiek nie pozwala innym ludziom sobie pomagać. A dlaczego? Ponieważ chce dostać wszystkie owoce sam, boi się że będzie musiał się z kimś dzielić.

11. Chęć zdobycia sławy, szacunku i ważności.

Ludzie przypisują sobie zasługi i dzieła innych. Ale mają też tendencję do robienia z ludzi idoli.

12. Myśl o tym, że działanie, którym zajmuje się człowiek, jest ważne, ważniejsze od pozostałych.

13. Rywalizacja.

Pragnienie czynienia złego, zadawania bólu przeciwnikowi. Każda konkurencja prowadzi do napięcia, powoduje agresję, podświadome pragnienie upokorzenia przeciwnika, co ostatecznie prowadzi do zakłóceń i chorób.

14. Pragnienie potępienia ludzi za ich błędy, czyny i działania.

Taki człowiek świadomie szuka w ludziach błędów, myśli o ich ukaraniu, wszystko to robi z poczuciem gniewu, rozdrażnienia i nienawiści. Czasem pragnie pouczać innych.

15. Wykorzystywanie słów, znaczenia których inni nie rozumieją.

Zazwyczaj na tę wadę cierpią naukowcy.

16. Niechęć dzielenia się swoją wiedzą.

17. Niechęci do podziękowania i wybaczenia. Obrażalstwo.

18. Nieuczciwość w stosunku do siebie i innych.

Taki człowiek nie dotrzymuje swoich obietnic, specjalnie wprowadza ludzi w błąd, kłamie.

19. Sarkazm.

Dążenie do żartowania z innego człowieka, obrażanie zgryźliwą lub ordynarną uwagą.

20. Niechęć do przyznania, że mamy braki – duchowe i dumę.

Autorstwo: W. W. Sinielnikow

Tłumaczenie: Treborok

Fragment książki pt. „Formuła życia. Jak odzyskać swoje siły”

Źródła oryginalne: Kramola.info, Via-Midgard.com

Źródło polskie: Treborok.wordpress.com